

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Nok et Par Ord om Bjovulfs Drape

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Nok et Par Ord om Bjovulfs Drape", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1815_254-txt-shoot-idm116/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

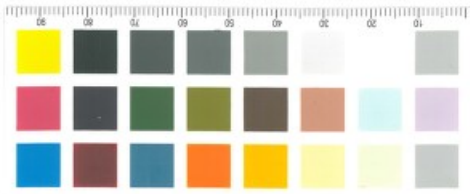
Mj trykt.

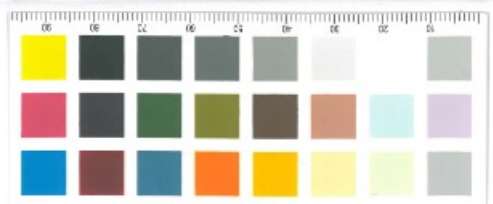
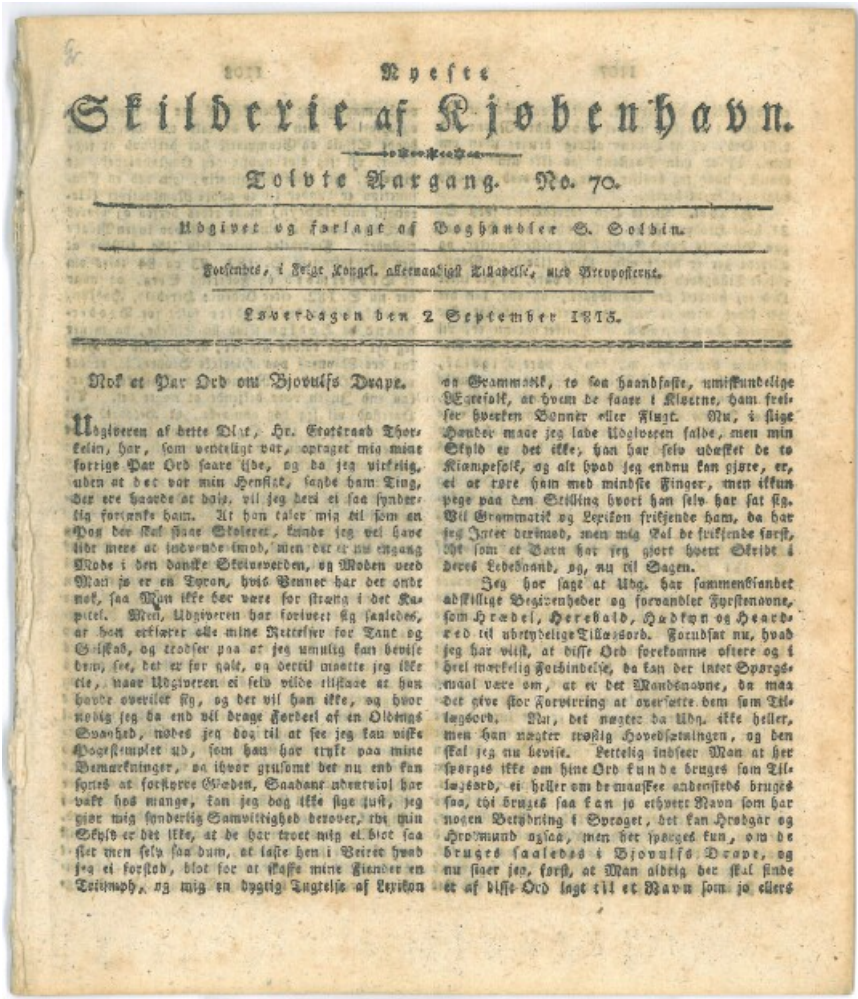
Grundtvigs Polemik med Thorkelin om Njordsk.

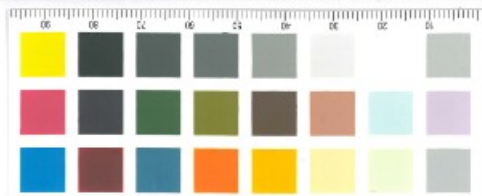
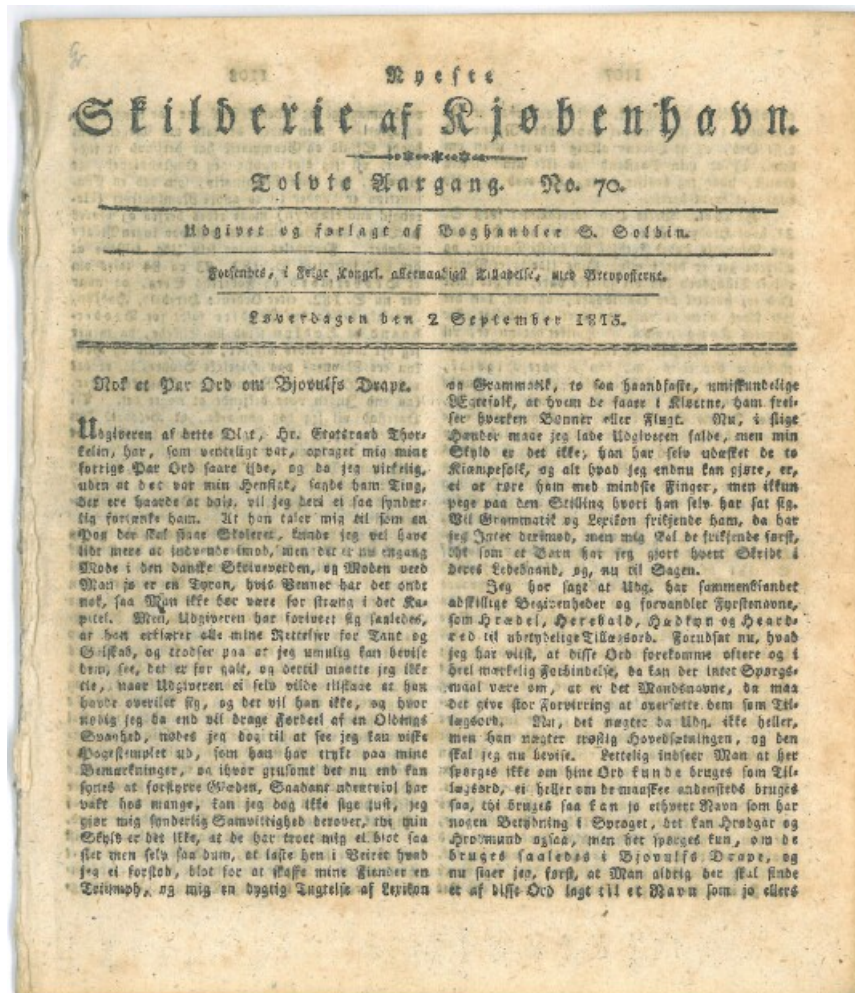
- 1 Grundtvig til Sae Ord om det nye udkomne angelsaxiske Digte.
p. 995-52, 996-1022, 1027-15, 1028-36, 1045-47.
- 2 Thorkelin Sae til Sae Ord om det nye udk. angelsax. Digte i Skid. N. 60.
p. 1017-61, 1073-80.
- 3 Grundtvig til Sae Ord om Njordske Dage.
p. 1105-09, 1121-25, 1109-45.
- 4 Statsraad Thorkelin Sae gjensv. etc.
p. 1135-36.
- 5 A Kontroversen til de Statsr. Thorkelin og hans Medlem i Skid. N. 76 2. A.
p. 1244-48.

Aguste Sandberg af Kbh. 12 Skid. N. 60, 63-68, 70-72, 75, 85.

27/7, 8-12, 15, 19, 22, 26/8, 2. 5. 9 27/9, 29/10 1815.

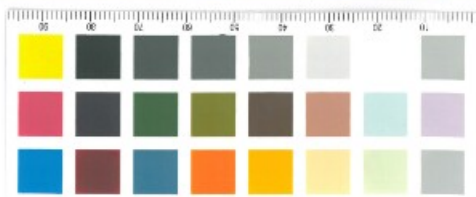
er fædnylrig, og heri paa, at det omdøbt er sit
 Profonem i Digtet, som ei høve andre Døne ind
 disse Ord, og at Ordene aldrig bruges uden om
 dem; og er min Paasend saa ikke rimodlig
 bevist, naar jeg besiffer dette, da ved jeg ikke
 hvad det er at bevise.

Hrædel. Dette Ord forekommer først S.
 31 hvor Hroogar Nær, at Got her nes Hrædel
 gav Hjovalf Zabit Eathol sin eneste Daatter, og
 allerede her er det i mine Hænde et Navn,
 thi et Tilleggsord kan det jo ikke være, da her intet
 Ord er, hvortil det kan lægges, og ene kan det
 ikke staa, uden at være enten et almindeligt eller
 særdeles Kongens o. n. Hvilket det nu er, vil
 vi her lade uafgjort, og kun bemærke at den Gør-
 chekonger her kaldes om, kan ei være Higelak,
 thi var han ung i Hjovalfs Randdom, kunde
 han ei være hans Medfæder, derimod ses vi let,
 at for Tithens Skyld kunde den Konge godt være
 Higelaks Fader. Nu kaldes Higelak næst
 S. 113, 139, 176 og 222 udtrykkelig Hrædel
 Søn (suna, æstera Hæples) fremdeles kaldes
 Higelak Hrædelingen S. 144, hvilket Ord dog
 vil siges vel er udelst fra et Navn, som Sker-
 fings, Skjolding o. l. v., og heraf mener jeg
 det er forklaart, at Hrædel er Navnet paa
 Higelaks Fader. Endelns fortæller Hjovalf
 S. 181 at Kong Hrædel (Hrædel-cyning)
 tog ham af hans Faders Hænder som en spraaet
 Dreng og opfostrede ham, og S. 184, at da
 Hrædel var død, begyndte Krigen mellem Svenskere
 og Goter. Naar Man hertil foier S. 164
 hvor paa et, mig endnu lidt dunkelt Ord, staar:
 Hrædels Efterlader, da findes Ordet ikke mere i
 Digtet, men Hrædeling bruges endnu 217 og
 219 om Higelak og hans Døder. Er nu Hræ-
 del saa omdøbt et Navn, da er det intet Under
 at det har sat Nda. som ikke erkjendte det i sin
 Fortælling, som da ogsaa viser sig deraf, at hun
 overfatter det, alt efter Omstændighederne: Rex,
 Princeps, vel, timore varus, reverentia, pectus.

Hrædel og **Hædel**. Disse Ord findes
 ei i hele Digtet før S. 181 hvor Hjovalf staar,
 at den store Modgang Hrædel havde, var med
 hans Døen: Hrædel og Hædel og Higelak.
 Nda. staar det skal bede at ingen Ting var værd
 for ham (sifer Udgs. Rensing Higelak) end det

vaabenmægtige og hederfulde Gøst var for hans Døen
 og Higelak, men uden at tale om Mødet som
 haande Skjalp og Grammatik har herimod at ind-
 vende, vil jeg blot naane den Omstændighed, at
 Higelak, den store Dominatio, som ved en Con-
 junction er bundet til to andre Dominativer (Hæ-
 rebald ind Hæpyn) maae røres deraf og ejes
 til Datis, som Hjovalfstenen vist paa ingen Maade
 tilføder. Fremdeles maae selv Nda. tilføde at
 det heel igjennem S. 182, 83 og 84 tales om
 et Dødermord og Faderens Sorg, og naar
 der nu S. 182, efter Ordene: Hrædel, Hædel,
 Higelak, læses: den sidste taler for Døder-
 haand da Hædelyn stød sin Eiferde, da mener
 jeg det maae kaldes skjort, at Hrædel og Hæ-
 del kan ere Navnene paa Higelaks Døder, ja, er det
 vist, at Hrædel er Navnet paa Higelaks Fader,
 kan end Ingen være bekjendt at nægte det. Til
 Overføed vil jeg dog bemærke, at Hrædel kun
 nævnes en gang til, S. 184 hvor der staar at
 Faderen sørgede over Hrædel, men kunde dog ikke
 have hans Døder fordi han allerede ham, at 185
 læses: Hædelyn Gøth er uds Konge, S. 217
 Hrædelingen Hædelyn, og at Ordet ei forekom-
 mer flere.

Hærdred. Dette Ord staar ikke tydelig
 uden S. 177 og 78. Det staar, at da Higelak
 var salbet, tilbød Man Hjovalf Kongesalen, fordi
 Man ei turde betroe et Døen Regiment, men
 det kunde Ingen sige at han spillede Herte over
 Hærdred eller trængte efter Kronen, han op-
 fattede ham i Tre og Skærsighed til han blev
 ældre og selv kunde råde, men saa kom Ords
 Sonner til Gotland paa Treid, Higelaks
 Søn salbt og da Hærdred var salbt, drog
 Dagmthjovs Søn tilbage og lod Hjovalf beholde
 Kongesalen. Nda. vil derimod at Hærdred skal
 overføres ved imperialis og consiliarius og fore-
 raaret om Higelak, skjøndt hans Fald i Gotland
 forud er foretalt, skjøndt han da maae gjøre en klar
 Datis hærdrede til Meminitio og skjøndt det
 efter hans egen Tilfælelse tales om en Søn af
 Higelak, der ei eris et andet Navn end Hærdred.
 Saaledes tror jeg da stærkt at have bevist
 den af mine største Anker, en Anke, som skal et
 heelt Afnit af Digtet, og som for sig: at gjenne-
 føres forede et rimodigt Bekjendtskab med Digtet

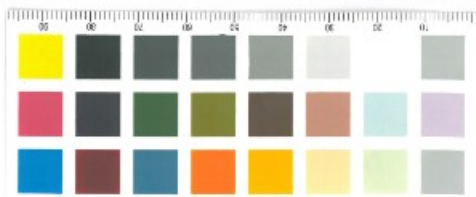
er fædnylrig, og heriind, at det omdøbt er sit
 Profonem i Digtet, som ei høve andre Døne ind
 disse Ord, og at Ordene aldrig bruges uden om
 dem; og er min Paasend saa ikke rimodiglig
 bevist, naar jeg besiffer dette, da ved jeg ikke
 hvad det er at bevise.

Hædel. Dette Ord forekommer først S.
 31 hvor Hroogar Nær, at Gode her ned Hædel
 gav Hjovalf Zaber Eghol sin eneste Daatter, og
 allerede her er det i mine Hæder et Navn,
 thi et Tilleggsord kan det jo ikke være, da her intet
 Ord er, hvortil det kan lægges, og ene kan det
 ikke staa, uden at være enten et afslutnings eller
 særdeles Kongen o. n. Hvilket det nu er, vil
 vi her lade uafgjort, og kun bemærke at den Gode
 skæbne her taler om, kan ei være Hædel,
 thi var han ung i Hjovalfs Randdom, kunde
 han ei være hans Hæder, derimod ses vi let,
 at for Tithens Skyld kunde den Konge godt være
 Hædel af Hæder. Nu kaldes Hædel næst
 S. 113, 139, 176 og 222 udtrykkelig Hæder
 Søn (suna, æstera Hæder) fremdeles kaldes
 Hædel Hæderlingen S. 144, hvilket Ord dog
 vil ligesaa vel er udelst fra et Navn, som Eke
 stens, Eghol og o. s. v., og heraf mener jeg
 det er fulklædt, at Hædel er Navnet paa
 Hædel af Hæder. Endelns fortæller Hjovalf
 S. 181 at Kong Hædel (Hædel-cyning)
 tog ham af hans Hæder Hæder som en sprogs
 Drenge og epistrede ham, og S. 184, at da
 Hædel var død, begyndte Krigen mellem Svenskere
 og Goter. Naar Man hertil foier S. 164
 hvor paa et, mig endnu lidt dunkelt Ord, staar:
 Hædels Efterslæder, da findes Ordet ikke mere i
 Digtet, men Hæderling bruges endnu 217 og
 219 om Hædel og hans Døder. Er nu Hædel
 det saa omdøbt et Navn, da er det intet mindre
 at det har sat Næ. som ikke erkjendte det i sin
 Fortælling, som da ogsaa viser sig dets, at den
 overfatter det, alt efter Omstændighederne: Rex,
 Princeps, vel, timore varus, reverentia, pectus.

Hæderald og Hæder. Disse Ord findes
 ei i hele Digtet før S. 181 hvor Hjovalf staar,
 at den første Modgang Hædel havde, var med
 hans Døder: Hæderald og Hæder og Hædel.
 Næ. naar det skal bede at ingen Ting var været
 for Ham (sifer Udgs. Menig Hædel) end det

vaabenmægtige og Hæderald var for hans Døder
 og Hæder, men uden at tale om Hæder som
 haade Hædel og Grammatik har herimod at ind-
 vende, vil jeg blot nævne den Omstændighed, at
 Hædel, den Hæder Dominatio, som ved en Con-
 junction er bundet til to andre Dominativer (Hæ-
 derald ind Hæder) maae siges detsa og siges
 til Dets, som Grammatikken vist paa ingen Maade
 tillader. Fremdeles maae selv Ud. tillade at
 det heel igjennem S. 182, 83 og 84 tales om
 et Dødermord og Hæderens Døder, og naar
 der nu S. 182, efter Ordene: Hæderald, Hæder,
 Hædel, læses: den Hæder faldt for Døder
 haand da Hæder Hæder sin Efterslæder, da mener
 jeg det maae kaldes siges, at Hæderald og Hæder
 kan ere Navnene paa Hædel af Hæder, ja, er det
 vist, at Hædel er Navnet paa Hædel af Hæder,
 kan end Ingen være bekjendt at nægte det. Til
 Overfø vil jeg dog bemærke, at Hæderald kun
 nævnes en gang til, S. 184 hvor der staar at
 Hæderens søgde over Hæderald, men kunde dog ikke
 have hans Døder fordi han istæde ham, at 185
 læses: Hæder Hæder Hæder Hæder, S. 217
 Hæderlingen Hæder, og at Ordet ei forekom-
 mer flere.

Hæderd. Dette Ord staar ikke tydelig
 uden S. 177 og 78. Det staar, at da Hædel
 var faldet, tilbød Man Hjovalf Kongesalen, fordi
 Man ei turde betroe et Døder Regiment, men
 det kunde Ingen sige at han spillede Hæder over
 Hæderd eller trængte efter Hæder, han op-
 fætrede ham i Hæder og Hæderlighed til han blev
 ældre og selv kunde råde, men saa kom Ordets
 Sonner til Gotland paa Hæder, Hædel af
 Søn faldt og da Hæderd var faldet, drog
 Dagmthjovs Søn tilbage og lod Hjovalf beholde
 Kongesalen. I Ud. vil derimod at Hæderd skal
 overføres ved imperialis og consiliarius og fore-
 raaret om Hædel, Hædel hans Hædel i Hæder
 færd er foret, kjendte han da maae gjøre en Hæder
 Dets Hæderd til Meminitio og Hædel des
 efter hans egen Afslættelse tales om en Søn af
 Hædel, der ei erint andet Navn end Hæderd.
 Hæderd. Naar jeg da klarlig at hans Hæder
 den af mine første Anker, en Anker, som skalk et
 heelt Afnit af Digtet, og som for sig: at gjenne-
 føres forede et væsentligt Hæderald med Dige

et, og maatte, eftersom det, detsom Brøds sig
 selv, thi naar Man anseer et saa simpelt
 Middel, hvorved der kommer urimelig Mening og
 Sammenheng ind, hvor de forreder sig, da vilde
 ogsaa Man se, at der vilde, og det store
 uafvendelige Brøds har jeg alt for for Lykke,
 der vil gjore sig den Umage, at ojenmæle den
 latinske Overførelse med mit Par Ord ved Siden.
 Imidlertid er det rimeligt at Man i det saa
 faare aandelige Tid, forder mere haandgrikelig
 Deviser, og dem har jeg nu givet, resten den, som
 som kan?

(Fortsættelse.)

Om Brændevinsbrænderen paa Landet.

Forinden man ser paa, med Hr. Høne og Høne,
 at Brændevinsbrænderen bliver forsvundet paa Landet,
 maa man efterse, og besvare sig, blant flere,
 følgende Spørgsmaal:

1. Om Brændevinsbrænderen kan regnes blant de
 Fornødvendige, som man bør søge forbeholdt over
 de Nødvendige? Om samvirket bygdige Nødvendige
 er saavel for Sundheden, Fortæ og opmuntret
 Menneket til Nærheden, eller og for det Hov,
 hoes og Ugegnings? Og om den i Høne er
 usædelig i moralsk Hensende?
2. Om der ikke efter af Nærheden for
 det og dets mere Brændevins i Landet, naar
 det lavet og høves i Høne Hov, end naar det
 skal hentes anderledes fra og kaldes befordret?
3. Om dette store Forbrug af Brændevins
 spares i Kosten, eller om ikke Forbruget derved
 bliver dyrt?
4. Om det Overflod af Brændevins fra Høne
 Forbrug, der formodes at blive, er saa usædelig
 i Høne som Forbruget hvor det er beholdt
 hinde værd, og i sand Høne kan resten bedre
 eller: om det liden der fores i Høne, uden
 Kæmpe og med maadelige Retfærdige, opnaar
 den fuldkommenhed som det der behandles i det
 Stæde af erfare Brændevinsbrænderer?
5. Om alle osaa dette Høne liden forholds-
 medt mindre Udbytte, end hvor et større Parti
 behandles?

6. Om det Arbejde og Tilgæng, der man paa
 endog det mindste Brændevinsbrænder, af Hønes
 derved eller hvorn anden der foretaar Brændevins,
 ikke kunde anvendes til nyttigere og nødvendige
 Sygter i Høne, Haven eller paa Marken? og
 om ikke ogsaa den Kapital, liden eller stor, hvor
 for Brændevinsbrænderer, maa anskaffes og vedliges
 holdes, anvendes bedre i Høne?

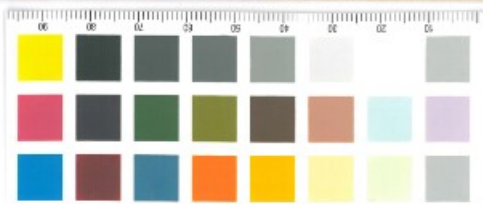
7. Om Landet saamange arbejdende Hænder
 at man maatte af den Afslag stikke nogle Tu-
 sinder afbrøget derved til sit uafvendigt (ja for-
 mentlig Nødvendigt) Forbrug? Eller: maa man
 hellere end alle dem der haves, og mange flere,
 hvide sig paa den mest hensigtsmæssige Maade
 til Landets Opdyrking?

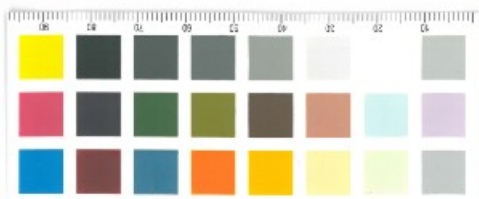
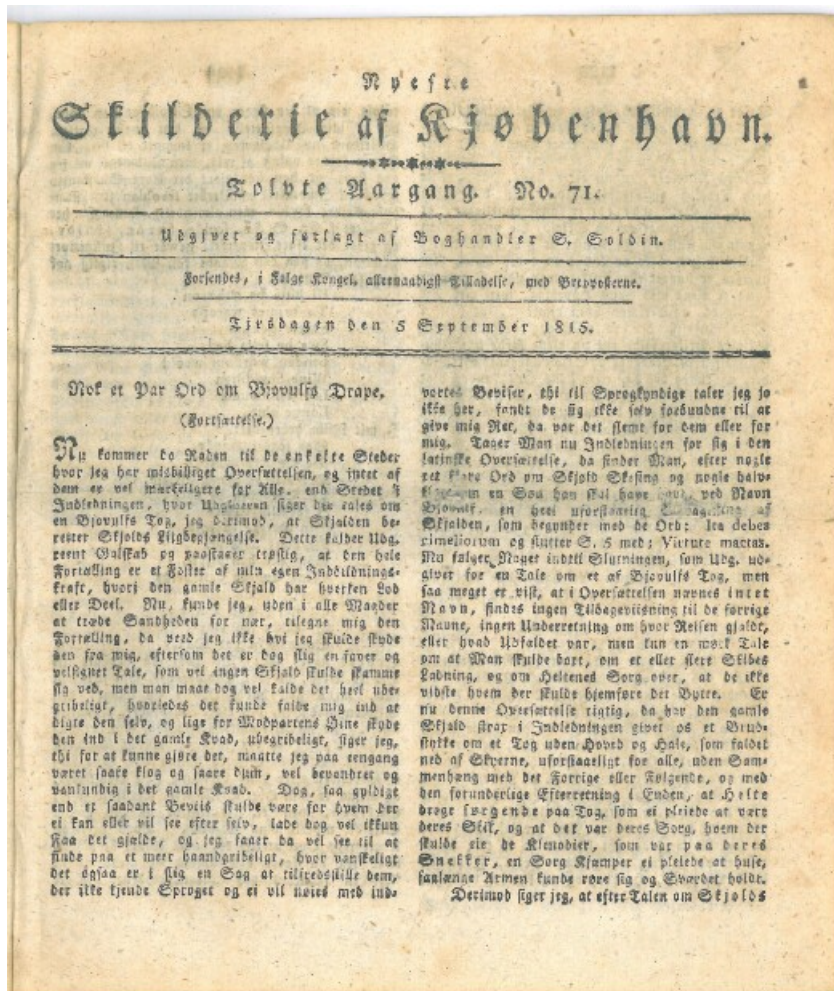
8. Om det Afslag og Møst der ved Bræn-
 dning saa let vortes for Creaturere, ikke vilde af-
 se sig Almens Opmarksomhed fra den mere an-
 seelige men befordretige Stedsforstandere, der
 foretaar ved Nødvendigt og Forbrødet Dyk-
 ning, det er ved et bedre Forbrug?

9. Hønes skulde Stædesforstandere
 de Høne der ved almindelig tilbede (som urim-
 lig af hver Familie hængt) Brændevinsbrænder
 paa Landet, og formindret Brænderer i Høne,
 taber?

At holde Control med saamange vilde vel
 hventen være et ikke usædeligt, og at lægge Af-
 givet paa alle Høne der foretaar, vilde være et
 lade den tærende Deel betale endel af Hønen
 for den Frembringende, den Forret for den Høne.
 At derved enkelte Brændevinsbrænderer efter Afgivning og
 med en passende Afgift, i Forhold til Værdets
 Størrelse og Stedets Velgærd, blev tilkaldt
 paa Landet, hvor i Høne langt fra Høne, og
 i Høne, hvor Kartesforretningen er en Høne
 vedlag, Afslutning varselig og Brændevins
 Kald; samt de ofte privede Høne til Høne
 disse at brænde imod en bestemt Afgift, der var
 maatte gunstig.

10. Kort: Om almindelig Brændevins-
 brænder ikke ansees for en Høne, der ikke an-
 ser Høne, formindret Høne og Stæ-
 desforstandere, foranfører Høne til Høne
 for Høne og Høne, og de Høne fra, og
 svækker Høne til, der Høne Høne? Høne
 Høne Høne, der Høne Høne Høne

N y e s t e Skilderie af Kjøbenhavn.

Tolvte Aargang. No. 71.

Udgivet og forlagt af Boghandler E. Seldin.

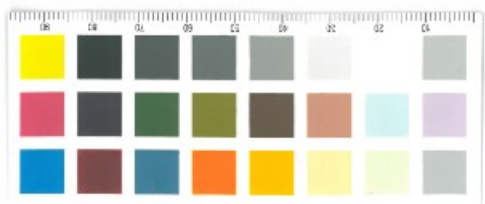
Forhandles, i Salgs Kæmpe, altemaadigst Billigst, med Forbeholdene.

Tirsdagen den 5 September 1815.

Med et Par Ord om Nioulfs Drøye.
(Fortættelse.)

Nu kommer to Nøden til de enkelte Steder hvor jeg har misbilliget Overfættelsen, og inder af dem er vel mærkeligere for Alle. end Ordet i Indledningen, hvor Udgiveren siger de tales om en Nioulfs Toz, jeg Derimod, at Skjalden be- reter Skjalds Tilbedelsesst. Dette kalder Ud- reent Galskab og paafræer trostlig, at den hele Fortælling er et Billede af min egen Indbildnings- kraft, hvort den gamle Skjald har hverken Lod eller Døel. Nu, kunde jeg, uden i alle Mønder at trode Sandheden for nær, tilægge mig den Fortælling, da ved jeg ikke hvort jeg kunde hude den fra mig, efterom det er dog sig en fover og velkædet Tale, som vel ingen Skjald kunde komme fra ved, men man maatte dog vel kalde det heel ubegribeligt, hvorledes det kunde falde mig ind at digte den selv, og lige for Udgiverens Dine hude den ind i det gamle Kæb, ubegribeligt, siger jeg, thi for at kunne give det, maatte jeg paa rensang været saake Klog og saare Dukt, vel bevaendret og vantroindig i det gamle Kæb. Dog, saa guldigt end et saadant Bevidt kunde være for hvem der ei kan slet vil see efter selv, lade dog vel ikkun Kaa det gjælde, og jeg saare da vel see til at hude paa et meer haandgribeligt, hvor vankeeligt det ogsaa er i sig en Bog at tilreedsstille dem, der ikke kjende Sproget og ei vil nøies med ind-

vettes Beviser, thi til Sprogkundige taler jeg jo ikke her, tenkt de sig ikke selv forbundne til at give mig Ret, da var det stemt for dem eller for mig. Tæner Man nu Indledningen for sig i den latinske Overfættelse, da finder Man, efter nogle ret store Ord om Skjald Skjald og nogle halve Linjer om en Soa som skal have været ved Maan Nioulfs, en heel uforstaaelig Tale om den gamle Skjalden, som begynder med de Ord: Ica debet rimeliorum og slutter S. 5 med: Virtute matras. Na følger, Nøget indtil Skurmenen, som Ud- giver for en Tale om et af Nioulfs Toz, men saa meget er vist, at i Overfættelsen nævnes intet Navn, findes ingen Tilbedelsesst til de forrige Navne, ingen Underretning om hvort Reffen gjaldt, eller hvort Udvaldet var, men kun en vort Tale om at Man kunde høre, om et eller flere Skibes Pakning, og om Heltens Sorg over, at de ikke vilde høre der kunde hjemføre det Døtre. Er nu denne Overfættelse rigtig, da har den gamle Skjald fra i Indledningen givet os et Brud- stkke om et Toz uden Hoved og Hale, som faldet ned af Skerne, uforstaaeligt for alle, uden Sam- menheng med det forrige eller følgende, og med den forunderlige Efterretning i Enden, at Hekte drog sig end paa Toz, som ei pleiede at være deres Skik, og at det var deres Sorg, hoem der kunde sie de Klenodier, som var paa deres Snekker, en Sorg Kjaemper ei pleiede at huse, saalænge Armen kunde røre sig og Sværdet holdt. Derimod siger jeg, at efter Tælen om Skjalds

Galde og Gævnildhed, følger en Betragtning over Trofæden som maaske skæbte hos en gammel konges Rindør, hvorved end videre dannes en naturlig Overgang til en fore Fortælling om, hvorledes Skjalds Fremer, endnu efter hans Død, vilde ham Trofæde og Hæderlighed. Nu vil Ingen nægte, at Dette udsætt er lange rimeligere, end det er søst uretligt om en Skjald, der viser at han var ingen Kæmpe i sin Kunst, at han vilde først i Indledningen rykke os ind i en mørk Tale, som huerken er kunget eller stillet, men uden Sammenheng at alene med hans Hovedsag, men med Alt i Digtet; og derimod helst rimeligt, at han i Indledningen, der so unødværlig begynder med Skjalds Driid, vilde ene og alene forberige Høfommelsen af Høfædernes og Skjaldningernes Stamfæder, og kunde der da, efter hans Død, endog blot være et ufuldendt, hvilken af de to Fortællinger Man skulde vælge, da maatte min upaatværlig fæddes uden videre Betænkning. Men nu tør jeg paastaa, at om min Fortælling var, med Hensyn paa Skjald og Sammenheng, nok saa upassende og Uds. derimod i disse Hensender den mest rimelige, jeg thiinge dog klare Ord til at løse min sprog, og da skal jeg stræbe at vise, ved Ord for Ord at gjennemgaae de vigtigste og klarste Linier.

Him ha Skuld gewat
To gællap hwiæ.
vil Udgjæverens oversættelse: "da han skulde begive sig bort til bestemte Tid" jeg har derimod i Rimet overfjet:

Da Skjald var hengangen
I Døden til Hæ.
At nu Skuld berodder i Eroget huerken meer eller mindre end Skjald, det være nu Vaabenet eller Manden læse Digter saarvissom Eriton, at gewat (Amperfæde af gewitad) berodder ligesom det danske at bære haare ender Hæve og den lange Hætte, kan Man og løse i Sommers Drikken, og heraf se der da først, først, at Skuld har maaske deinde Manden Skjald, siden Gang og Hættelie følger efter, og dernæst, at hvis Sammenhængen tillader det, kan selv disse blotte Ord aldeles rigtig overfætted: Skjald døde. Men her behøve vi ikke at tage det saa snop, thi skolem ra er Hæ, skolem er ogsaa skap og gællap Trin, Hæd og kwile Dyhold, Hwile, og nu har dog vel ingen

twiele om at her staaer om Skjald at han døde, og at min Oversættelse er den eneste rigtigste. Hverledes nu Udgjæverens er kommet til sin, kan Ingen forde opløst af mig, men Saameget vil jeg dog sige, at han har gjort det klare Substantiv Skuld til Imperfekt af Verbet scoolden som fundam skines Skuld, men almindelig, som ogsaa her i Digtet s. Ex. S. 82, scoldo, hur de, i Kud e, og gjort det klare Imperfekt gewat til Infinitivet gewitan, og paa den Maade kan Man rigtigst næst sige sære Ring ud.

Hi hine ha arbaron
To hrimes warofo
Swæ se gefitas
Swæ he kella had
penden wardum weold
Wine Scyldinga
Leof hindruma
Lange ahte.

I mit Dæm hæter det:

Saa søge i Hænde
De hørlige Swæde
Det eig af Kong Skjald,
Til Stranden de bare
I sercelig Stæde
Den Hættelie saa kold,
De Hættelie udfædd,
Som selv han besætt,
Mens Tungen han rædd
Paa Kennitæfætt
Og stætt med Hættelie
De Hættelie saa ude
Saamenætt end Dag.

Ordret staaer det: De hem da hendare til Hættelie Hættelie, de sære Skaldbræde, som selv han had, mens han havde Ord i sin Mættelie, den Skjaldningens Hættelie, den sære Hættelie, temmelig lange. Er nu dette rimeligt sige, som det dog vistlig er, da er det jo ogsaa vist et Digterens formelle hævende Skjalds Mand har hans Ring til Stranden efter hans Besættelie i sit Hættelie Dage, og altsaa er min Oversættelse ikke, som Udg. sige, Gællap, men et frit Udtryk af den gamle Skjalds utvillkomne Mening. Hvad derimod Udgjæverens Oversættelse er, maaske Andre bedømme, naar jeg nu staaer den næst og gjennemfætt: "Hættelie skolem til Strandbrædden. Sine

Galde og Gævmilighed, følger en Betragtning over Trofæden som maaske skæbte hos en gammel konges Rindør, hvorved end videre dannes en naturlig Overgang til en fore Fortælling om, hvorledes Skjalds Fremer, endnu efter hans Død, vilde ham Trofæde og Hæderlighed. Nu vil Ingen nægte, at Dette udsætt er lange rimeligere, end det er søst uretligt om en Skjald, der viser at han var ingen Kæmpe i sin Kunst, at han vilde staa i Indledningen rykke sig ind i en mørk Tale, som huerken er kunget eller stillet, men uden Sammenheng at alene med hans Hovedsag, men med Alt i Digtet; og derimod helst rimelig, at han i Indledningen, der so unødvendig begynder med Skjalds Driid, vilde ene og alene forberige Høfommelsen af Høfæder og Skjaldsingerens Stamfæder, og kunde der da, efter hans Død, endog blot være et ufuldendt, hvilken af de to Fortællinger Man skulde vælge, da maatte min upaatvovelig fæddes uden videre Betænkning. Men nu tør jeg paastaa, at om min Fortælling var, med Hensyn paa Skjald og Sammenheng, nok saa upassende og Ulys, derimod i disse Hensender den mest rimelige, jeg thiinge dog klare Ord til at løse min sprog, og da skal jeg stræbe at vise, ved Ord for Ord at gjennemgaae de vigtigste og klarste Linier.

Him paa Skjald gewat
To gellap hwiie.
vil Udgiweren overfætte: "da han skulde begive sig bort til bestemte Tid" jeg har derimod i Rimet overfætt:

Da Skjald var hengangen
I Osden til Hæ.
At nu skyld betoder i Eroget huerken meer eller mindre end Skjald, det være nu Vaabenet eller Manden læse Digter saavel som Kviton, at gewat (Imperfekt af gewitan) betoder ligesom det danske gik borte haare enhver Hæve og den lange Hæffe, kan Man og lese i Sommers Drikken, og heraf se der da klart, først, at skyld her maaske betode Manden Skjald, siden Gang og Hævelse følger efter, og dernæst, at hvis Sammenhængen tillader det, kan selv disse blotte Ord aldeles rigtig overfætted: Skjald døde. Men her behøve vi ikke at tage det saa snop, thi skolem ra er Hæ, skolem er ogsaa skap og gellap Trin, Hæd og kwile Dyhold, Hæve, og nu kan dog vel ingen

twile om at her staaer om Skjald at han døde, og at min Overfættelse er den eneste rigtigste. Hverledes nu Udgiweren er kommet til sin, kan Ingen fortæde opløst af mig, men Saameget vil jeg dog sige, at han har gjort det klare Substantiv skyld til Imperfekt af Dæket soolden som fundum stæbes skyld, men almindelig, som ogsaa her i Digtet s. Ex. S. 82, sooldo, hur de, i Kud e, og gjort det klare Imperfekt gewat til Infinitivet gewitan, og paa den Maade kan Man rigtigst næst sige sære Ring ud.

Hi hine paa arbaron
To brimes warofo
Swafo gellapas
Swa he kella had
penden wardum weold
Wine Soylidunga
Leof hindiruma
Lange ahte.

I mit Hæim hæter det:

Saa søge i Hænde
Der stærlige Swæde
Det sig af Kong Skjald,
Til Stranden de bare
I forcelig Stæde
Den Hætte saa kold,
De sigt udfæddo,
Som selv han besætt,
Mens Tungen kan ræddo
Paa Konningstætt
Og stætt med Blæde
Der Hætte saa uste
Saamenem god Dag.

Det dret staaer der: De hem da hendere til Hættens Bred, de sære Skaldbræde, som selv han had, mens han havde Ord i sin Mætt, den Skjaldungers Den, den klare Hættfæder, temmelig lange. Er nu dette rimeligelig saa, som det dog vistelig er, da er det jo ogsaa vist et Digterens formelle hævende Skjalds Mand har hans Ring til Stranden efter hans Besættling i sit Hætt Dage, og altsaa er min Overfættelse iffe, som Udgi. sære, Gættod, men et frit Udtryk af den gamle Skjalds utvillkomne Mening. Hvad derimod Udgiwerens Overfættelse er, maaske Andre bedømme, naar jeg nu staaer den ansætt og gjennemfætted: "Hættens Hættedre ved Strandbrædden. Sine

fulke Stalsbrødre havde han selv saaledes betet. Videns han med Odh kjæde Skjoldungernes Bener, var han lange Landets ælfede Fader." hine, denne almindelige og klare Accusativ af de han (se Hicelles Litteratur Septentrional p. 22) er da gjort til Nominativ, Singul. hine en Ejerer. Kjæde Verbet atbaron saa andenaa er Pluralis og har det tilsvarende Pronomen hi de Haer sig foran sig. Heemdelens overkjædet atbaron famledes, skændt lidg. selv ved at det aldeles urettsom at han bare, (bare ab) thi saaledes overkjædet atbaron jo selv Detet C. 41. S. 22. Endvidere afkilled de saa snart sammensværende Minier: "for han selv had" og "i adens han kunde tale" ved et Punktum, og den klare Nominativs Wine Ven, gjøres, jeg ved ikke til hvilken Casus for at blive Object til sit eget Dyrer: Verdet weold raaded, Mandt bette aldrig her kon store noget andet Ord end wordum Det ved det Side, som betor og Raad i Dativ, den Tofus Verda af det Slag og omkjædet sig fyre, kjæde wealdan som en Undersætte, elers held Kal for Genitiv (Hicelles p. 73). Hvad nu Gæmmanst og hund Sænde siger her til, behøver jeg ikke at tilføje.

Dette vare nu nok herom, thi hvad jeg selv har udgjort for to i vil sone, er jeg ikke forbundet til at forsvare, kjædet jeg nu ser mig i Stænd dertil, uanset den Vidskabslighed vil jeg undgaae, og naar det først er vist at her tales om Etoldt Død og Kjøbegjængelse, som jeg nu her beviser, naar lidg. selv moas tilfælde af der i det følgende sianer at de første ham ud paa et Skib, at Skibet gik ud i Hæret og at Helene sørgede over at de ikke vidste hvor den Kaldning blev af, da kan der jo ingen Tvivl være om Noget af Det jeg har udgjort for Vist. At jeg mener, ved Hjælp af Sagnet om Oerf at have fundet Antiqua, har Etield vist de saa i de d. kjædes, det er en anden Sag, som jeg vel næppe for vid, og Kal i sin Tid videre omtale, men at tvistes med lidg. derom, fælder mig vist ikke ind, frakke som jeg har dattet ham, fordi han ei havde anmærket Sædbent.

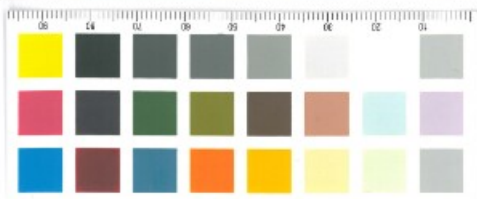
(Fortsætt.)

Noget om Frue Kirkes Klokker.

Toruden de to Klokker, som vare i det lille Taarn over Choret, var i det store Taarn fire Klokker. Den største holdt 3 1/2 Aln i Diameter, veiede 37 Skjæp. i 1 Læd. 11 Pd., og havde følgende Inscription: "Denne Kongens Klokke, skeden for den forrige af samme Navn, som med Kirken i Byens uheldige Aldersaad forgit 1728, først sket 1527 under Kong Frederik den Første, og skænte til gudelig Dens af Kong Frederik den Anden 1581; Men, da den brast, blev omkøbt, om en Hjerkeveel større, og ring Kirken af Kong Christian den Fjerde 1645, er nu endelig 1747, ved den stormagtigste, allernaadigste Konges, Christian den Sjette, store Gæmlichkeit og gudelige Forsorg, tillige med denne Gæmlichkeit og Tanerens pragtfulde Dyring, end meget ypperligere og Enredelstet større af nye Støb, og givet til Kirkens Hæder og Stormagte, med fem andre mindre Klokker. Had gles den Kette og Beskrivelse til sin Kirkes Erhædige Dyring!"

Kongens Klokke er mit Navn, Gud til Hæd og Folket til Gavn.

Stabt 1747, i den stormagtigste Monarch, Kong Frederik den Femtes første gløvedigste Regjæringsaar. — Den anden Klokke veiede 18 Skjæp. 7 Læd, 6 Pd., holdt 2 1/2 Aln i Diameter og havde følgende Inscription: "Kor 1746 paa den gudfrygtige og allernaadigste Konges, Christian den Sjette, mig, som anden Klokke, af nye Støb, med fem andre, til at samle Folket til Gudsens tjen ubi denne efter Byens Brand af nye ephygte Frue Kirke, kaldet Søndagsklokke." — Den tredje kaldtes efter dens Inscription: "Dagsklokke." Den holdt 2 1/2 Aln i Diameter, og veiede 10 Skjæp. 11 Læd. 2 Pd. Den kaldtes ogsaa Redningsklokken. — Den fjerde var Nibbigs Bebelstien, og kaldtes: "Tofsklokker." Den veiede 4 Skjæp. 6 Læd. 13 Pd. og holdt 1 1/2 Aln 4 1/2 Tommer i Diameter. — Staberens Navn stod paa huse Klokke stor ved følgende Ord: Mo frakt Johan Barthold Holtzmann, Mønter. Soli Deo Gloria! Erer at have forudsat denne Efterretning, vore det mig tilladt kjædet at brente, at flere færdelst agtværdige Mand her af Byen forlangt have anmodet mig om, som Kirkens Dyrer, ved Subskription at forstøff: Kirken en saadan Klokke,

Nyeste
Skilderie af Kjøbenhavn.

Tolvte Aargang. No. 72.

Udgivet og forlagt af Boghandler E. Seldin.

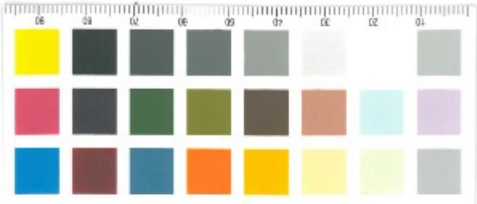
København, i Felge Kongel. allernaadigt Tilladelse, med Breysslerne.

Torsdagen den 9 September 1815.

Ydmygt Begjering.

Jeg er en fattig Enke, og blev efterladt med fire smaa Børn, da min Mand, som vaarede i Bombardementet, døde Aaret derefter. Jeg ernærer mig og Børn ved Vadsf og Krensløring, og naar jeg ei dertil bruges, ved geav Spinning. Mine Arbeide har jeg ei lørt, og dertil hve ei heller mine fine Fingre. Det daglig Arbeidsomhed har jeg hidtil forberedt Føden for mig og Mine, og gode Folk, som jeg har tjent, komme mig til Hjelp med Skolepen for de to ælste Børn og med et og andet Klædningsstykke; men det er mig end nu ofte besværet nok at Kjøbe de humrige Maarer Matteler, da alle endda de rimelige Hævningsmidler ere døde, en Silb 10412 Bksh., et Vand Væd 8 i 9 M. Kariester har da ofte været min Tilflugt, og jeg og Børnene have takket Gud for, at vi endnu kunne faae disse. Stuevæd med sider Hæf alle Kvit ere de en haade natende og velsmagende Spise; vi notes ofte med dem, kopper i Salt. Men nu hører jeg til min store Sorg, at Man overalt paa Landet vil brænde Brændevin af Kariester, og at derovd skal være stor Fordeel, at Man da sparer Heste og Vogn og Tid og Kjølf, som nu bruges, for at føre Kariester til Kjøbstæderne. Jeg tænker da sukende: hvorledes skal det saa gaae de fattige haade her og andre Stæder, naar de ogsaa skulle savne dette Kødemiddel, som de dog endnu, skøndt vanskeligt nok, kunne formaae at betale? Kariesterne maae,

naar de bestemmes til andet, fordeelagtigere Brug, da enden blive meget dyrere, eller maastee ei altid at faae, og i begge Tilfælde ere vi ligemeget at beslage, som ei kunne undvære denne Krugt til Livets Ophold. Vi synes nu, at 3 à 4 Rdml. er Ligt for 1 Skp. Kariester, som jeg ofte har kjøbt for 12 Kobberfl., og naar den nu kom til at koste 2 Rdl., saa blev den ei nævnt for fattige Folk. Noget have vel tænkt mig med, at der nu avles mange flere Kariester end tilforn, at det kun er Overflødheden heraf, som skal bruges til Brændevin, og at der endda bliver Nok til Hæd; men jeg har aldrig meeret, at der har været for stor Overflod af denne Krugt, jeg har aldrig seet, at No-en, som solgte den, har manglet Afkøbtning. O, saa tænker jeg, at Kariesterne, saaledes som de foemere sig, og saaledes som de saltes, kunne vel besæte haade Jorden og Arbeidet, som anvendes paa dem. Ja! jeg tænker, at denne vel skuede Krugt, der kan bruges paa saa mange nyttige andre Maader, og har været saa meget paa de nærværende Tyrs Tider, ei er bestemt for Maarer Kjøret. Men jeg kan jo her i min Enkeltighed tænke feil. Jeg vil derfor hellere kænlig henvende mig til de gode Landmand, og haaber vist at blive hørt, naar jeg taler min og mange flere Fængendes Sag, naar jeg beder, at de dog vil lade deres fattige Næste leve med sig, at Mennesker Hjerlighed dog hos dem maae seire over Pengesgjærlighed! at de dog hellere ville handle med Gud og Kariester, end med Brændevin! Jeg antaae her indstændigt Alle dem, som have at byde og

raade, at de dog vilde forbaare sig over de Min-
ge, og især omme deres Tare, saa de ved stædig
Afskedighed ei skulde savne Livets Fornøden-
heder. Naar enhver Dødsen maatte foruindte sig
Aren, sine Kærlige og andre Frænder til Væm-
pevæn, naar Hørdelen her ene fristende; vilde vel
og saa Mægt af den Tare, som nu bringes til
Staden, forbruges til disse Dødsbrøder, og vi
færdige vilde da komme i Udsaa stor Nød for
Hæderend som for Føde. Dog jeg vil et længere
plage mig med disse Betragtninger, men haabe at
Almoden ei heller herester skal savne Venner og
Læsemand.

Nok et Par Ord om Bjovulfs Drape.

(Slutning.)

Om alle det Forrige kan og vil jeg fatte mig kort.
Om den danske Bjovulf vil jeg kun sige at jeg
sagnet fra listig af Skole Ordets Navnart: i And-
ledningen, har udtrykkelig anmærket at det
og saa raneris var, og havde der ei været mig
umuligt at faae det til at falde i Verset, havde
jeg netop sat det i Almet for at undgaa en Ud-
legelse jeg godt forudsaa. Resten en anden
Gang.

hiorte kaldet Udg. et sevsjort Ord, men
at jeg i det Mindste ikke selv har gjort det, kan
Man see i Sommer Lexikon.

Udg. siger at jeg, i Taler om 3die og 4de
Gang har lovet ham forbi han oversætter fyr ved
Sværd, men vil Læseren efterse Skildert No. 63,
da skal han finde det Andet, nemlig Udg. ere
Oversættelse af Talemaadens hine fyrvæt her
Nedsættelse som over ham, og her er da vist
ikke Stedet til at tvivle om enten Ordet fyr,
naar det stod for sig selv kunde oversattes
Sværd eller Ifts. At fyr saaledes virkelig er
Ib har jeg jo aldrig nævnt, men derfor bliver
fyrvæt aldrig en Davn, og derom, om de ignes
engari i Oversættelsen S. 20 og i Index verum
S. 237 var jo Taler. Sværdet eller den der
sjænde Ting at Ordens Dreg kan være forskellig
i Poetie og Prosa, heretter Udg. til i eet
og samme Digt at oversatte de samme Ord
paa den mest medfæres Maade, hvilket kan

trostlig indrømmer at have gjort (Skildert No.
64) vil jeg ikke underlæge, men at et saadant
Sprog eller Digt ikke var til synderlig Gaan, der
ved jeg nok.

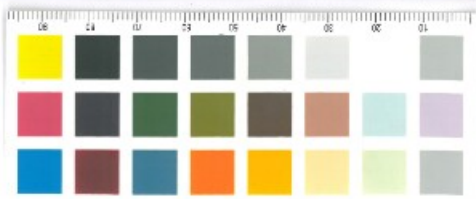
Udg. kan slet ikke lide, at jeg har rettet de
300 Mand han i sytente Sana S. 31 tilvæger
Bjovulf til: tredive Mandes Stykke, og
paaheer at XXIXtes er tredive Stykke, som
da rigtig nok blev ikke tre men sex hundrede,
men jeg vil blot bemærke, at hvad det saa end
var, staar der udtrykkelig at Bjovulf havde det i
sit Haandtag, om his mundgripe, og det blev
dog med de 300 eller 600 Mand lidt vel Mægt.

Om Bjovulfs Væden vil jeg kun sige, at
efter Ordene (S. 36): Væden til Hjelat (sænkend
Hjelace) nævnes Vædenne, men ingen Grav
og Væningen kan da vel ikke være tvivlsom.

Ved syvende Sang (Hytte er en Truffel)
havde jeg bemærket Vædenes Uvædselighed, som Ud-
gøveren selv indrømmer ved nu at gjøde en splinter-
væde Oversættelse, som jeg et vil opholde mig ved
at drøfte, men kun anmærke at Ordet handbonan
som Udgøveren her vil gjøde til Oversættelse og
S. 186 til en forlæn Davn (monu periculosa)
uoversættelig er som et Ord som handbonan S. 102
hvor Udg. selv oversætter det ved Dreg (Haa-
bane) og kan ikke paa noget af Sværdens ender-
sted oversættelse. Det interesserer mig paa sinen
Maade at gjøre et nyt Navn, men naar der
staar at Væden blev heafolde to handbonan
da vilinger Grammatiken mig til at antage Hæthar-
laf for et Navn.

Om 8de og 9de Sang, hvis Dunkelhed jeg
selv indrømmede, tier jeg helst, til jeg ved Væ-
færd, men siden Udg. med saa grammatisk en
Sværd spørger mig hvor Nominativet til Ramis
(S. 41) skal komme fra, naar det ikke maas være
holm, vil jeg dog spørge lajn hvorfor Ramis
endelig skal have en Nominativ og ikke kan nævnes
som saamengt et Ord maas med en Hælsend in-
eslu obliquo sein henfo her, og endvidere, hvor
Man skal faae et Subjekt til Verber vider
naar Man river holm ud af dens Favn?

Om Vædslingen kan jeg nu ikke sige meer end
jeg har sagt, og om Ordet kapole kun anmærke at
i Sommer Lexikon oversættes kapole Grundvold
og floopl Taan, hvorfor Man nu skulde vælge
det mest utvædselige i alle Maader, ved jeg ikke.

raade, at de dog vilde forbaare sig over de Min-
ge, og især omme deres Tare, saa de ved stædig
Afskydsomhed ei Kaldt saane Livets Kornbrønde
blev. Naar enhver Dødsde maatte foruindte sit
Køen, sine Kærlige og andre Frugter til Døds-
kæm, naar Hørdelen her ene fristende; vilde vel
og saa Mægt af den Tare, som nu bringes til
Staden, forbruges til disse Dødsbrønde, og vi
færdige vilde da komme i Udsaa stor Nød for
Hæderdøds som for Føde. Dog jeg vil et længere
plage mig med disse Betragtninger, men haabe at
Almøden ei heller herester Kal saane Venner og
Læsemand.

Nok et Par Ord om Bjovulfs Drape.

(Slutning.)

Om alle det Forrige kan og vil jeg fatte mig kort.
Om den danske Bjovulf vil jeg kun sige at jeg
sænt fra listig af Kjøle Ordets Markværdi i Ind-
ledningen, har udtrykkelig anmærket at det
og saa ræntes var, og havde der ei været mig
umuligt at faae det til at sætte i Verset, havde
jeg netop sat det i Almet for at undgaa en Ud-
læggelse jeg godt forudsaa. Resten en anden
Sag.

hiorte kaldet Udg. et sevsjøret Ord, men
at jeg i det Mindste ikke selv har gjort det, kan
Man see i Sommeres Lexikon.

Udg. siger at jeg, i Taler om 3die og 4de
Sang har lovet ham forbi han oversætter fyr ved
Sværd, men vil Læseren efterse Stikordet No. 63,
da skal han finde det Andet, nemlig Udg. ere
Oversættelse af Talemaadens hine fyrwyt heric
Nedsjættelse som over ham, og her er da vist
ikke Stedet til at tvivle om enten Ordet fyr,
naar det stod for sig selv kunde oversattes
Sværd eller Ifts. At fyr saaledes virkelig er
Ib har jeg jo aldrig nævnt, men derfor bliver
fyrwyt aldrig en Davn, og derom, om de ignes
engari i Oversættelsen S. 20 og i Index verum
S. 237 var jo Taler. Sværdet eller den be-
kjendte Ring af Ordens Dreg kan være forskellig
i Poesi og Prosa, heretillig Udg. til i eet
og samme Digt at oversætte de samme Ord
paa den mest medfæres Maade, hvilket kan

eroffig indrømmer at have gjort (Stikordet No.
64) vil jeg ikke underlign, men at et saadant
Sprog eller Digt ikke var til synderlig Gaan, der
ved jeg nok.

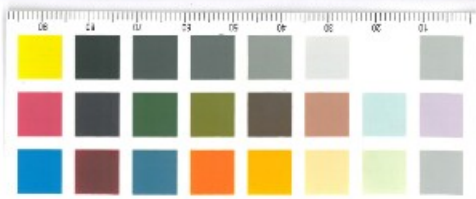
Udg. kan slet ikke lide, at jeg har rettet de
300 Mand han i sytente Sana S. 31 tiluigger
Bjovulf til: tredive Mandes Stykke, og
paaheer at XXIXtes er tredive Stykke, som
da rigtig nok blev ikke tre men sex hundrede,
men jeg vil blot bemærke, at hvad det saa end
var, staer der udtrykkelig at Bjovulf havde det i
sit Haandtag, om his mundgripe, og det blev
dog med de 300 eller 600 Mand lidt vel Mægt.

Om Bjovulfs Dødsen vil jeg kun sige, at
efter Ordene (S. 36): Svend til Higelaf (sæntend
Higelace) nævnes Waadene, men ingen Grav
og Meningen kan da vel ikke være tvivlsom.

Ved syvende Sang (S. 37) er en Truffel
havde jeg bemærket Læserens Uvished, som Ud-
gøveren selv indrømmer ved nu at give en splinter-
vise Oversættelse, som jeg ei vil opholde mig ved
at drøfte, men kun anmærke at Ordet handbonan
som Udgøveren her vil gjøre til Oversættelse og
S. 186 til en forlin Haand (manu periculosa)
uoversættelig er som et Ord som handbanan S. 102
hvor Udg. selv oversætter det ved Draak (Haa-
bane) og kan ikke paa noget af Sværdens under-
lede oversættelse. Det interesserer mig paa sinen
Maade at gjøre et nyt Navn, men naar der
staer at Væddjov blev heafolde to handbonan
da vilinger Grammatikeren mig til at antage Hæthar-
laf for et Navn.

Om 8de og 9de Sang, hvis Dunkelhed jeg
selv indrømmede, tier jeg helst, til jeg ved Væ-
færd, men siden Udg. med saa grammatisk en
Bekærd spørger mig hvor Nominativet til Ramis
(S. 41) skal komme fra, naar det ikke maas være
holm, vil jeg dog spørge lajn hvorfor Ramis
endelig skal have en Nominativ og ikke kan nævnes
som saamængt et Ord maas med en Hælsend in-
eslu obliquo sein henfo her, og endvidere, hvor
Man skal faae et Subjekt til Verber uder
naar Man river holm ud af dens Favn?

Om Volsungen kan jeg nu ikke sige meer end
jeg har sagt, og om Ordet kapole kun anmærke at
i Sommeres Lexikon oversættes kapul Grundvold
og floopl Taan, hvorfor Man nu skulde vælge
det mest ualmelige i alle Maader, ved jeg ikke.

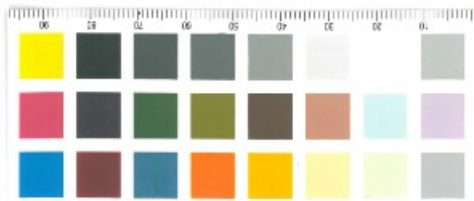
Om hvad Hælfidene (S. 78) vil jeg kun sige, at naar det ikke fortales om Hædgar, da er det, overimod Hælfidens bestaaende Værd, i Herrioden selv intet Subjekt til Verbet lægges af Hælfidene, samt at Sværdet siden udsærlig kaldes mellem Søverne.

Uda, efter sig ret saare lystig over disse mine Ord (Skildriet No. 64) at ihvorvel 16de og 17de Sang ere mig dunkle, ser jeg dog lige for mig at en Hængest med sine Kræfter fulgde Danneheren og omtales som den egentlige Hædning. Dette skal allerede være taabelig Snak, fordi Hængest, som gjæstede Kræfterne, maatte da være sit Hædningens Hænde og Hændebrøder; men kan Man da ikke gjæstede sine Venner, og saar det ikke udtrykkelig S. 86 at de gik til Friesland for at besøge Venner, og see til deres Hjemstavn Nefkun freondum, geskon hamas. Vigtigere maas den Indvending synes, at Hængest kunde være et almindeligt Udtryk for en Søfange, og derfor har jeg ikke heller anset Ordet mellem de aabenbare Mandenævne der ere forvandlede, men naar Man ved, hvad det jo er uretligt, at Hængest er et Mandes navn, naar det i den hele Tale om Hængest ingen Hængest nævnes for Danneheren, huds det ikke er Hængest; naar Man ser ingen Eksempler ved sig, at dette Navn er brugt som et Appellativ, naar Tiden og Stedet kan, saalidt vi ved, tillade at anset denne Hængest for den Hædning af dette Navn, og naar endelig Grommarifien paa osfligge Steder si tillader at tage Ordet appellativt, da mener jeg at have aabenbare Ret. Vider at udsætte dette vil jeg anfætte, og kun bemærke, at naar Uda, siger: Wig hængeste er et Sværd, sin hængeste Sødannen sin og Dain hængeste Sværd, da svarer Grommarifien fort og yodr: Hængeste er en klar Dain der løber hver vore god for sig og tilføjer sa kun hvad der rækkes og rimet den. En i flere Hænder mærkelig Ting, og som i mine Mine var nok til at bevise at det baade er om en Hængest og om den bekjendte Hængest, er jeg hængest selvstis kommet oppe og tror dog at feruise Hæde ved Hædning. Hos Lids i hans Lingve. Septentrioual. Thesaur. T. 1. P. 192 findes et Brudstykke der fortales som den eneste Grund af et sammelt angelforsigt Digt, der efter Brudstykke at slutte, maas have været et saare poetisk og indre

lig bekligt Kvad, hvor en Skjold Hæfte indføres talende og vover alle sine hængende Hæde, medens finale Sang og Maanen flinned under Skje. Da opstod en guldbred Hædning og derilande Siget ved (ubestemt) Hædning Hædning, som Ludskerne kaldte Hædning, Ordet og Gudlak og Hængest selv. Naar Man nu i Hængest Drape finder en Hængest i Skjoldungens Hædning og ved Siden af en Gudlak og Oslaf S. 88, da kan Man dog vel ikke tvivle om at have en Mand og samme Mand for sig, og at en angelforsigt Skjold maatte den hængende Hængest, naar han saae Hængest selv, behøver dog vel heller intet Bevis. Kunde der ellers findes Mene af dette Digt, vilde det usædvanlig saare oplene et alene mangt et Sted i Hængest Drape, men og i det hele Angelforsigt Oslaf, og Muligheden for Man vel, ved at see paa Hængest Drape, paa Engellændernes Forhold til deres litteraire Slætte, og Stedet hvor Hængest fandtes (i en Hængest Samling) trostlig antage. At jeg nu, paa saadanne Grunde udgav det for Tist at en Hængest omtales som Danneherens Hædning, kan jeg aldrig angre, men om Uda, kan bevise jeg beveder har fort taabelig Snak, der blive hans Dag.

Det tunste Seed om Hængest S. 92, vil jeg her saalidt som hilt indlaide mig videre paa, end at sige: ikke det men Hængest som Dronningen gav Hængest, og om hvilken Hængest klarlig siger at næst efter Hængest, har han ikke hørt tale om noget Hængest Sværd, den krude Hængest, og at han kaldes der Sværdens Hængest er saa vist, som at der saar Hængest hans Neta Sværdens, og saa vist som at Neta Hængest er en klar Hængest det kan kun som ikke ved det, see i Hængest og i Hængest Lytkon.

Jeg har, i Anledning af 24de Sang, sagt, at Hængest gav ikke Hængest Hængest Sværd, thi det var smeltet i det hele Hængest, men kun Hængest som ene var blevet tilovers, og hængest de mærkelige Hængest Sværd. Uda, svarer, om Hængest ikke ved at hilt i Hængest, om Hængest i Edda bruges for det hele Sværd. Heril svarer Manden, at hængest vil han ikke trost, men at Uda, burde vide at det S. 122 saar om Hængest Sværd, hvor foruhenligt det var at det aldeles smeltede (hængest) et som Hængest den opløst, hvilket Uda, dog selv har overjat.

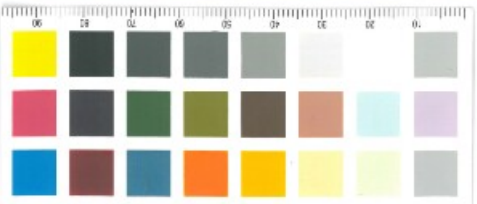
Om hvad Hælfidene (S. 78) vil jeg kun sige, at naar det ikke fortales om Hædgar, da er det, overimod Hælfidens bestandige Værd, i Herrioden selv intet Subjekt til Verbet lægges af Hælfidene, samt at Sværdet siden udsærlig kaldes mellem Søverne.

Uda, efter sig ret saare lystig over disse mine Ord (Skildriet No. 64) at ihvorvel 16de og 17de Sang ere mig dunkle, ser jeg dog lige for mig at en Hængest med sine Kræfter fulgde Danneheren og omtales som den egentlige Hædning. Dette skal allerede være taabelig Snak, fordi Hængest, som gjættede Kræfterne, maatte da været sit Andrenelands Hænde og Landforvæder; men kan Man da ikke gjætte sine Venner, og saader det ikke udtrykkelig S. 86 at de gik til Friesland for at besøge Venner, og see til deres Hjemstavn Nefkun freondum, geskon hamas. Vigtigere maas den Indvending synes, at Hængest kunde være et almindeligt Udtryk for en Søfange, og derfor har jeg ikke heller anset Ordet mellem de aabenbare Mandenævne der ere forvandlede, men naar Man ved, hvad det jo er uretelligt, at Hængest er et Mandes navn, naar det i den hele Tale om Købet ingen Hænging nævnes for Danneheren, huds det ikke er Hængest; naar Man ser ingen Exempel ved paa, at dette Navn er brugt som et Appellativ, naar Tiden og Stedet kan, saalidt vi ved, tillade at anset denne Hængest for den Hælfidende af dette Navn, og naar endelig Grommarifien paa osfligge Steder si tillader at tage Ordet appellativt, da mener jeg at have aabenbare Ret. Videre at udsætte dette vil jeg anfætte, og kun bemærke, at naar Uda, siger: Wig hengeste er et Sværd, sin hengeste Sværden sin og Dain hengeste Sværd, da svarer Grommatifien fort og vedt: Hængest, da en klar Dain der leder hver være god for sig og tilføjer sa kun hvad det ræffes om rimet den. En i flere Hælfidende mærkelig Ting, og som i mine Mine var nok til at bevise at det haade er om en Hængest og om den bekjendte Hængest, er jeg hændelsvis kommet oppe og tror dog at feruise Mogle ved Middelsten. Hos Litz i hans Lingve Septentrioual. Thesaur. T. 1. P. 192 findes et Brudstykke der fortales som den eneste Grund af et sammelt angelsjætt Digt, der efter Brudstykke at slutte, maas have været et saare poetisk og indre

lig bekligt Kvad, hvor en Skjald Oefste indføres talende og vuffer alle sine hændene Hænde, medens finale Sang og Maanen flinned under Skje. Da opstod en guldbred Hælfidene og derisland Siget ved (ubestemt) Skald Hælfidene, som Ludifkerne kaldes Siget), Ordlaf og Gudlaf og Hængest selv. Naar Man nu i Hjørulfs Drape finder en Hængest i Skjaldungers Hænde og ved Siden af en Gudlaf og Oslaf S. 88, da kan Man dog vel ikke tvivle om at have en Mand og samme Mand for sig, og at en angelsjætt Skjald meente den hændende Hængest, naar han saade Hængest selv, behøver dog vel heller intet Bevis. Kunde der ellers findes Mene af dette Digt, vilde det usædvanlig saare oplene et alene mangt et Sted i Hjørulfs Drape, men og i det hele Angelsjætted Oslaf, og Muligheden for Man vel, ved at see paa Hjørulfs Drape, paa Engellændernes Forhold til deres litteraire Slætte, og Stedet hvor Digtet fandtes (i en Homiliesamling) trostlig antage. At jeg nu, paa saadanne Grunde udgav det for Tist at en Hængest omtales som Danneherens Hædning, kan jeg aldrig angre, men om Uda, kan bevise jeg bevedt har fort taabelig Snak, der blive hans Dag.

Det dunkle Sted om Hænging S. 92, vil jeg her saalidt som hilt indlaide mig videre paa, end at sige: ikke det men Hænging som Dronningen gav Hjørulfs, og om hvilken Skjalden klarlig siger at næst efter Hænging, har han ikke hørt tale om noget forstignere Sværd, den krude Hænging, og at han kaldes der Sværdens Hænging er saa vist, som at der saader Hænging hans Neta Sværding, og saa vist som at Neta Nepos er en klar Dain i det kan hys som ikke ved det, see i Dain og i Danneheres Lyfkom.

Jeg har, i Anledning af 24de Sang, sagt, at Hjørulfs gav ikke Hædgar Hædgar Sværdet, thi det var smeltet i det hede Hædgar, men kun Hædgar som ene var blevet tilovers, og hvoopaa de mærkelige Navne stode. Uda, svarer, om Hænging ikke ved at hilt i Anledning af Hædgar i Edda bruges for det hele Sværd. Her til svarer Manden, at hvoem vil han ikke trovise, men at Uda, burde vide at det S. 122 saader om Hædgar Sværdet, hvor foruhenkelig det var at det aldeles smeltede (gemest) et som Hædgar den opløst, hvilket Uda, dog selv har overjat.

Est mirum quod totus liquoris fuerit, glaciæ simillimus. At Træskeløbet var Styk det saak baade i de foregaende Vinter og i de følgende, hvor der tilfældig saar at hun Hjaltes blev tilbage, og naar nu Hovulff siden S. 126 taler om dette hilt- og naar det S. 127 gives Hovulff i Haand og detes Runer Raabes, da havde Man vel Hjelte sig Grund til ved hilt her kun at forstaae Hjalte et om Odet end ellers, hvad jeg ikke ved, og Sommer fortæller, saaledes findes brugt for det hele Sværd. Indvendingen, at han stort er Sagn som det der omtales er kunde faae Man saa Hjaltes, er der tvivlen Udgod, efter min, men den gamle Hjaltes egen Sag at forsvare, men naar hans Vane vil jeg dog erindre, at naar han først har tilføjet Hovulff er det de Wands Stykke og udtryffeligt sagt (S. 118) at det Jette Sværd, som naturligt, var enhver anden Wand end Hovulff for svært, da kan han forde at vi skal maale Sværdet efter Hovulff og Hjaltes tyen efter Sværdet, hvorved der, som Man ses seer, bliver Rum til Adskillig.

Det skal ogsaa være gælt, at jeg tager Hermod i 24de Sang for et Wandsnavn, men da Udg. ei kan nægte, at det er et gammelt kendt Navn, da han selv tilføjer at det i den 14de Sang tales om Helms Hermod, og ei kan nægte, at det i den 24de tales om en Helt, der ei gives andet Navn end Hermod S. 129, kan jeg spare videre Drøit.

Med en Værd, der nok haster befandt sig paa et uretete Sted, kedsager Udg. sig over at jeg tilskriver ham den Beskyldning for Blotark, som Runen lægger paa Hærets Daatter, Hjaltes Dronning, men hvad kan jeg sige, naar den ikke findes i Træten. Der findes, som sagt, nogle mig dunke Ord i denne Fortælling, som hindrer mig se, naar jeg, som her er nødvendigt, vil andgaa selv den mindste Feilagtighed, at oversætte den, men her behøves det ikke heller, thi ligesom det er klart at Skjalden kunde dog ikke sige selv om den æreigste Kvinde, at Hæren turde nærne sig det Dyr uden dets Frue Nædig hat doxte etc. (S. 145) saaledes er det jo dog et soleklart Udvik baade midt hendes mageløse Gudsomhed imod Kongens Venner og midt hendes Hjemsætte, at hun (S. 149) skændte i Haller for den hjemkomne Hovulff og vilde Kongens Wand at Venfæd.

At at Hæde en anden Hærets Daatter, blot for at den saak kan hilt ved at være et Udyr, er en Udflugt jeg i det Mindste ikke finder min Regning ved at gride til; heller vil jeg for dog ikke ganske onsket at gjenage saa klare Tegn, bemærke den Tydelighed at Ego egion taler om en svensk Kong Hærets Daatter hilt Jomfrubur vognedes af Udg. (Hilt, Steph. 169) thi vel kan jeg ikke rime de Fortællinger sammen, men mærkeligt bliver Tydeligheden ikke desmindre.

Udg. passer det skriver med Ego egion Navn at oversætte Sana Frodon ved: til Hærets Søn, men er det sandt hvad Hilt sig (T. I P. 11) at Sana Søn har i Dativ baade Sana og Sana, er det foregaende og tilsvarende Respectiv gladium upostivtlig Dativ, som Man maee slette af Parabigmet hos Hilt P. 16 og er endelig frodon Genitiv som Parabigmet Vitreg, Vitregam synes at læse; da vilde jeg hellere sige at de omrøstede Ord umulig taale en anden Overlæstelse end den jeg har givet, uden videre at indlaide mig paa den tunke Tale om Sana, Hærets Søn S. 132 r.

Da ingen af vilde tale om det utopiske Hæret og hans nonentiske Søner, som Udg. behager at udtrykke sig, var at prøve Kæmnes Laalmslignelse for haardt, og efter da at have læst Hæretens for alle de Hæter Udg. her antaget, indlaide jeg trodsig Sagen til Doms hos Bogstærke her og hvert Sted.

Kun to Bemærkninger maer jeg end til Satsning gælt, og den første er, at Hagen skal maer jeg indbilder mig at være mere end hvad jeg er, en paa og kat Begyndes i det engelske Sprog, fordi jeg med Held har læst flere Grammatik og Exister i Warten med en Wand der beræber sig paa 25 Hæte Studium som det kan og vil, saa har jeg her kun afværet det ved det lille uhyldige Kæd, at tie, eller udtrykke mig varions, hvor jeg ikke vidste det Værd, og idelig at spærge Hilt og Sommer, hvad de meende om min Mening, førend jeg pættede den. Hædet Udg. bruge samme Kæd, vide ethvert andet og hele denne Tvist og en stor Deel af mit Arbejde været overskabigt, og det er Altsammen Nøget, jeg gjerne vilde ønsket.

Den anden Bemærkning er et lidt egenmægtigt, men dog loofligt Duff, at nemlig vilde Folk dog

Erst mirum quod totus liquoris fuerit, glaciæ simillimus. At Træskeløbet var Styldt deri saet baade i de foregaaende Vinter og i de følgende, hvor der tilfældig saar at hun Hjaltes blev tilbage, og naar nu Hovulff siden S. 126 taler om dette hilt- og naar det S. 127 gives Hædgar i Haand og dets Runer Raabes, da havde Man vel Hjelte sig Grund til ved hilt her kun at forstaae Hjalte et om Oebet end ellers, hvad jeg ikke ved, og Sommer fortæller, saaledes findes brugt for det hele Sværd. Indvendingen, at han stort er Sagn som det der omtales er kunde faae Man paa Hjaltes, er der tvivlen Udgod, efter min, men den gamle Hjaltes egen Sag at forsvare, men paa hans Vane vil jeg dog erindre, at naar han først har tilføjet Hovulff er dets Wands Stykke og udtryffeligt sagt (S. 118) at det Jette Sværd, som naturligt, var enhver anden Wand end Hovulff for svært, da kan han fordele at vi skal maale Sværdet efter Hovulff og Hjaltes tyen efter Sværdet, hvorved der, som Man ses seer, bliver Rum til Adskillig.

Det skal ogsaa være gælt, at jeg tager Hermod i 24de Sang for et Wandens navn, men da Udg. ei kan nægte, at det er et gammelt kendt Navn, da han selv tilføjer at det i den 14de Sang tales om Helms Hermod, og ei kan nægte, at det i den 24de tales om en Helt, der ei gives andet Navn end Hermod S. 129, kan jeg spare videre Drøis.

Med en Værd, der nok hælter befandt sig paa et uretters Sted, kedsager Udg. sig over at jeg tilskriver ham den Beskyldning for Blodtørsk, som Runerne lægger paa Hærets Daatter, Hjaltes Dronning, men hvad kan jeg Kubes, naar den ikke findes i Træten. Der findes, som sagt, nogle mig dunfle Ord i denne Fortælling, som hindre mig se, naar jeg, som her er nødvendigt, vil andgaa selv den mindste Keltogelse, at oversætte den, men her behøves det ikke heller, thi ligesom det er klart at Skjalden kunde dog ikke sige selv om den æreigste Kvinde, at Hæren turde nærne sig det Dyr uden dets Frue Nædig Hæd doxte etc. (S. 145) saaledes er det jo dog et soleklart Værd baade midt hendes mageløse Gudsomhed imod Kongens Venner og midt hendes Hjemsætte, at hun (S. 149) skantede i Haller for den hjemkomne Hovulff og vilde Kongens Wand at Venfæd.

At at Hæde en anden Hærets Daatter, blot for at den saette kan hilt ved at være et Udyer, er en Udflugt jeg i det Mindste ikke finder min Regning ved at gride til; heller vil jeg for dog ikke ganske omsonst at gjenage saa klare Tings, bemærke den Tyndelighed at Ego- og Igo- taler om en svensk Kong Hærets Daatter hild Jomfrubur vognedes af Udg. (Hild, Steph. 169) thi vel kan jeg ikke rimt de Fortællinger sammen, men mærkeligt bliver Tyndeligheden ikke bemærkede.

Udg. passer det skriver med Ego- og Igo- Navn at oversætte Sana Frodon ved: til Hærets Søn, men er det sandt hvad Hilds siger (T. I P. 11) at Sana Søn har i Dativ baade Sana og Sana, er det foregaaende og tilsvarende Respectiv gladium upostivtlig Dativ, som Man maae slette af Parabigmet hos Hilds P. 16 og er endelig frodon Genitiv som Parabigmet Vitago, Vitago synes at læse; da vilde jeg hellere sige at de omrøstede Ord umulig taale en anden Overlæstelse end den jeg har givet, uden videre at indlaide mig paa den tunke Tale om Sana, Hærets Søn S. 132 r.

Da isen et vilde tale om det utroffte Hæret og hans nonentiske Søner, som Udg. behager at udtrykke sig, var at prøve Kæmnes Laalmslignelse for haardt, og efter da at have læst Hærets for alle de Hæter Udg. her antaget, indlaide jeg troffig Sagen til Doms hos Bogstærke her og hvort Sted.

Kun to Bemærkninger maae jeg end til Sættning gælte, og den første er, at Hægen skal mine jeg indbilder mig at være mere end hvad jeg er, en paa og kat Begyndes i det engelske Sprog, fordi jeg med Held har læst flere Grammatik og Exister i Marken med en Wand der beræber sig paa 25 Hæde Studium, thi det hange nu sammen med dette Studium som det kan og vil, saa har jeg her kun afværet det ved det lille udyldige Kæd, at til, eller udtrykke mig varions, hvor jeg ikke vidste det Værd, og idelig at spæge Hæde og Søner, hvad de meende om min Mening, førend jeg pættede den. Hæde Udg. bruge samme Kæd, vide ethvert andet og hele denne Tvist og en stor Deel af mit Arbejde været overskellig, og det er Altsammen Nøget, jeg gjerne vilde ønsket.

Den anden Bemærkning er et lidt egenomt, men dog loofligt Duff, at nemlig vilde Folk dog

